

gospodarstwa społecznego". W roku 1914 wydał pracę p. t. „Szkoła wobec prawa publicznego”. Napisał również w lwowskiej Rzeczypospolitej szereg artykułów, które się złożyły na broszurę p. t. „Rosja wobec Polski”. Mianowany członkiem Tymczasowej Rady Stanu stał na czele departamentu sprawiedliwości. Zorganizowanie sądownictwa w Królestwie Polskim zawdzięczać należy głównie jego energii. W życiu politycznym brał żywy udział w okresie r. 1905 i następnych, najpierw jako członek stronnictwa demokratyczno-narodowego, a potem jako członek tak zwanej sekcji. Ostatecznie nie należy do żadnej partii politycznej, uchodząc jednak za zbliżonego do Ligi państwowości polskiej.

Jan Każy Szezechowski, minister skarbu, urodził się w powiecie strzyżowskim w Galicji. Po ukończeniu studiów prawniczych zajmował się przez szereg lat praktyką adwokacką we Lwowie. Powołany przez Wydział Krajowy do dyrekcji Galicyjskiej Kasy oszczędności, dokonał gruntownej sanacji tej instytucji. Następnie objął kierownictwo filii lwowskiej austriackiego zakładu kredytowego, poczem został dyrektorem galicyjskiego Banku krajowego.

Podczas wojny przeprowadził dla Galicji różne ulgi gospodarcze i finansowe, przyczyniał się skutecznie do udzielenia pomocy finansowej osobom poszkodowanym wskutek działań wojennych, został prezesem galicyjskiego wojennego zakładu kredytowego. Z inicjatywy i czynnego poparcia dra Szezechowskiego powstały w Galicji dwie fabryki: azotu z powietrza i przetworów kartoflanych. Zorganizował wszystkich właścicieli gorzelni rolnych w Związek, dzięki czemu ta gałąź przemysłu znacznie się rozwinęła. Jedną z największych zasług dra Szezechowskiego jest umożliwienie wykupu przez Wydział krajowy bogatych terenów węglowych w Zagłębiu krakowskim.

W życiu politycznym udziału nie bierze i nie należy do żadnego stronnictwa. Niedawno był powołany na członka wiedeńskiej Izby panów.

Antoni Ponikowski, minister wyznań i oświaty, urodził się w roku 1878 w Gimnazjum ukończył w Siedlcach. Studia odbywał w uniwersytecie warszawskim, a następnie po otwarcu politechniki wstąpił do niej i w roku 1903 ukończył wydział inżynierii, specjalizując się w hydrotechnice. W roku 1905 wyjechał na lat pięć za granicę w celu pogłębienia swej wiedzy w dziedzinie melioracji rolnej. Po powrocie w r. 1908 zorganizował spółkę do prowadzenia robót melioracyjnych w Królestwie i na Litwie, stając na jej czele. Od szeregu lat poświęca się pracy pedagogicznej i oświatowej, a już w latach 1903 i 1904 był członkiem zarządu głównego tajnego Towarzystwa oświaty narodowej. Wykładał w wyższej szkole rolniczej, w Towarzystwie kursów naukowych i na politechnice. W styczniu r. z. został wybrany dziekanem wydziału inżynierii rolnej. Z chwilą utworzenia wydziału oświecenia komitetu obywatelskiego wziął w jego działalności udział, jako sekretarz zarządu wydziału i naczelnik biura. Wybrany do Rady miejskiej z kurii techników stał referentem część budżetu szkolnego. Należy do Ligi państwowości polskiej, do jej skrzydła umiarkowanego.

Józef Mikułowski-Pomorski, minister rolnictwa, urodził się w r. 1868 w Mielcach w Sandomierskiem. Studia wyższe odbywał w Rydze i Lipsku. Od roku 1894 do 1911 był adjunktem, następnie profesorem i dyrektorem akademii rolniczej w Dublanach, a od r. 1895 kierownikiem krajowej galicyjskiej stacji

doświadczalnej również w Dublanach, która pod jego kierownictwem stała się jedną z najpoważniejszych instytucji doświadczalnych polskich. Jako wiceprezes Tow. Kółek rolniczych we Lwowie, prof. Pomorski przeprowadził organizację tej instytucji w kierunku rolniczym. Był wiceprezesem Towarzystwa popierania polskiej nauki rolnictwa w Krakowie. W r. 1911 powołano go na dyrektora kursów przemysłowo-rolniczych w Warszawie. Po opuszczeniu Warszawy przez Rosjan zaproszony był na stanowisko przewodniczącego wydziału oświecenia. Prace naukowe p. Pomorskiego dotyczą teoretycznych i praktycznych kwestii nawozowych. W roku szkolnym 1916/17 wybrano go na dziekana wydziału inżynierii rolnej.

Zgon popularnego artysty: S. p. Stanisław Tondos.

Mianowany członkiem Tymczasowej Rady Stanu był następnie wybrany na wicemarszałka i zaproszony na dyrektora departamentu wyznań i oświecenia publicznego, na którym to stanowisku pozostał do dziś dnia, będąc jednocześnie przewodniczącym komisji przejściowej Tymczasowej Rady Stanu.

Jan Zgleniczny, minister handlu, z zawodu inżynier-chemik. Gimnazjum ukończył w Gidlach, politechnikę w Zurychu. Zajmuje obecnie stanowisko dyrektora zarządzającego cukrownią „Brześć kujawski”. W roku 1906 wybrany był na posła do I Dumi, gdzie brał żywy udział w komisji do spraw robotniczych. Ogłosił szereg artykułów z zakresu cukrownictwa. Prace swe zamieszczał w „Encyklopedii rolniczej” i w „Encyklopedii wielkiej”, współdziałał w wydaniu zbiorowego dzieła p. t. „Cukrownictwo”. Zna dokładnie stosunki przemysłowe i handlowe w kraju i za granicą. Należy do Związku niezależności gospodarczej.

Stanisław Staniszewski, minister opieki społecznej i ochrony pracy. Urodzony w roku 1864 w Kal-

warii, kształcił się w gimnazjum suwalskim, następnie skończył wydział prawny uniwersytetu warszawskiego. W roku 1889 rozpoczął praktykę sądową i po pięcioletniej pracy został adwokatem przy sądzie, dając się równocześnie poznać jako bardzo czynny pracownik na polu życia politycznego i utalentowany publicysta społecznik. Podczas wojny stanął na czele suwalskiego komitetu obywatelskiego, należąc do centralnego komitetu obywatelskiego. Przybywszy na stałe do Warszawy w początkach r. 1915, obejmując przewodnicztwo wydziału prowincjonalnego Rady Główniej Opiekunów. Oprócz tego p. Staniszewski za mową się licem i awadów legionistów i ich rodzin, biorąc czynny udział w odpowiednich instytucjach opiekuńczych.

Stefan Przanowski, minister aprowizacji. Z zawodu inżynier mechanik. Skołę realną ukończył w Łowiczu. Po powrocie z Niemiec, gdzie w Karlsruhe odbywał studia techniczne, poświęcił się pracy zawodowej. Założył najpierw biuro techniczne w Warszawie, a następnie budował tartaki i młyny parowe w Królestwie i Rosji. Jest dyrektorem zarządu fabryki „Norblich, Bach i Werner”. W roku 1915 komitet obywatelski powołał p. Przanowskiego na przewodniczącego sekcji sklepowej. W roku 1916 Przanowski stanął na czele sekcji żywnościowej, a następnie wydziału zaopatrywania zarządu stołecznego miasta Warszawy. Był następnie ławnikiem miejskim, a ostatnio został z wyboru dyrektorem wydziału krajowego zbożowego i jest członkiem komisji statystycznej przy centralnym Towarzystwie rolniczym.

Liczy lat 42. Należy do Polskiej Partii Postępowej.

Zgon popularnego artysty.

W Krakowie zmarł jeden z najpopularniejszych artystów polskich starszej generacji, s. p. Stanisław Tondos. Niepodobna w krótkiej notatce pośmiertnej przedstawić całokształtu jego bogatej, wieloletniej twórczości. Podkreślić tylko należy, że s. p. Zmarły w swych przesłanych akwarelach odtwarzał przede wszystkim Kraków. Z pod jego pędzla ukazywały się raz wraz nieporównanie piękne fragmenty starego Krakowa przede wszystkim starodawne, historyczne nasze kościoły. Sukiennice, barbakan, baszty, oraz wiele architektonicznych osłabień miasta. Złożył tem dowód głębokiego umiłowania Krakowa, w którym długie lata pracował ku chlubie sztuki ojczyzny. Talent s. p. Tondosa niszczano nie tylko w Polsce (na wystawie w Warszawie w r. 1900 odznaczony został dyplomem honorowym i złotym medalem). Nasz artysta zdobył sobie imię także i zagranicą, czego dowodem dyplom honorowy i złoty medal, otrzymane na wystawie paryskiej.

S. p. Stanisław Tondos urodził się 10 marca 1854 r. w Krakowie. Do szkoły sztuk pięknych uczęszczał za dyrekcji Wład Łuszczkiewicza. Zachęcony przez Juliusza Kossaka, który wysoko cenił jego zdolności, poświęcił się akwareli. Pożegnawszy się z Krakowem oddał się studiom malarzkim w Wiedniu, gdzie pracował pod kierunkiem prof. Setza, oraz w Monachium. Zmarły przez szereg lat był także profesorem rysunków w krakowskich szkołach średnich. Osierocił żonę i syna, obecnie podopiecznika 13 p. p.

Jako niezwykle utalentowany miłośnik Krakowa, pozostawia po sobie s. p. Tondos trwałą pamięć.

Z frontów bojowych: Szczątki trenu i działa, porzucone przez Włochów w ucieczce z nad rzeki Tagliamento

Fot. Buła